

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCFADDEN, FREIDA

Nunta menajerei / Freida McFadden ; trad. din lb. engleză
și note de Mihaela Apetrei. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-452-0

I. Apetrei, Mihaela (trad. ; note)

821.111

Redactor: **Mihaela Savu**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

THE HOUSEMAID'S WEDDING

Copyright © 2024 by Freida McFadden
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

FREIDA MCFADDEN

NUNTA MENAJEREI

*Traducere din limba engleză și note
de Mihaela Apetrei*

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

PROLOG

TIPUL ĂSTA O SĂ MĂ OMOARE.

Văd crima în ochii lui. Am trăit destule în viață ca să-mi dau seama de pericolul în care mă aflu. Bărbatul ăsta n-o să stea să aștepte explicații. Nu-mi va lăsa nici măcar o fracțiune de secundă ca să-mi trag sufletul. O să mi-o rețeze imediat. *Definitiv.*

Nu suntem decât noi doi în acest loc sufocant și strâmt. S-a asigurat să nu mai fie nimeni altcineva – m-a urmărit și a așteptat până când am rămas singuri, apoi a încuiat ușa în urma lui. Și iată-ne aici, captivi în încăperea asta mică.

Poate să-mi facă orice vrea el. Nimeni nu știe unde mă aflu.

Am nasul vânăt, probabil rupt. Din nări mi se preling firișoare de sânge cald, picurându-mi pe buze. Are gust metalic. M-a pocnit direct cu pumnul în față, fără să catadicsească măcar să mă salute. A fost modul lui de a-mi spune că ia lucrurile în serios.

– O să-ți rup toate oasele din tine, șuieră el.

Și vorbește serios. Oh, Doamne, *chiar* vorbește serios.

Nu m-am gândit niciodată că ziua de azi va sfârși așa. Dacă aș fi știut – dacă aș fi avut cea mai mică idee despre ce-mi va face tipul ăsta –, azi-dimineață aș fi luat cu totul alte decizii. Am crezut că o să mă descurc, dar

situația m-a depășit cu totul, încă de la început. Habar n-am avut ce mă așteaptă.

Este vina mea că mă aflu aici. Am făcut o greșală îngrozitoare.

Iar acum e deja prea târziu.

1

MILLIE

— O SĂ-ȚI RETEZ BEREGATA, Millie Calloway.

Nu astea sunt vorbele pe care ți-ai dori să le auzi dimineața, la trezire.

Dar așa s-a întâmplat, ca un apel telefonic primit în zori să mă smulgă din somnul meu adânc, doldora de vise, lăsându-mă amețită și zăpăucă. Țin receptorul la ureche, întrebându-mă dacă vocea șoptită pe care tocmai am auzit-o nu vine cumva din visul încă neterminat. În definitiv, cine naiba e trezit din somn de cineva care promite să-i taie beregata?

Ei bine, se pare că eu sunt aia.

— Poftim? rostesc la telefon, cu vocea încă răgușită, nedezmorțită.

Mă răsucesc în pat pe-o parte, frecându-mă la ochi ca să mă trezesc. Poate n-am auzit bine. Poate că necunoscutul de la capătul firului nu vrea nicicum să-mi taie gâtul, ci să-mi plătească asigurarea mașinii.

— Ai auzit ce ți-am zis, mârâie în receptor vocea masculină de mai devreme, de data asta pe un ton jos și amenințător. Ți-ai băgat nasul unde *nu trebuia*, iar acum o să plătești pentru asta.

Urmează o scurtă pauză, cât să am timp să asimilez informația, apoi vocea continuă:

— O să teucid încet și dureros, Millie Calloway.

Nu, nu visez. Convorbirea asta este categoric reală și categoric replica îmi este destinată mie, dovadă și faptul că bărbatul îmi rostește des numele. Nu mă pot prefăca că a greșit numărul sau că e vreun spam. Însă nu e prima amenințare cu moartea pe care o primesc și categoric nu va fi nici ultima.

Totuși, nu sunt prea încântată de faptul că a venit chiar în ziua nunții mele.

Se spune că, dacă plouă în ziua când te măriți, e semn de noroc. O fi la fel și în cazul amenințărilor cu moartea? Nu prea cred. Cu toate astea, știu exact cum să procedez în cazul nemernicului ăștia.

— Ia mai du-te dracului, îi răspund calm, apoi împung cu degetul în butonul roșu de pe ecran și închei conversația.

Arunc telefonul la loc pe noptieră, unde a stat toată seara la încărcat, alături de gutiera care ar trebui să mă împiedice să scrâșnesc din dinți noaptea — asta dacă mi-aș aminti s-o bag în gură înainte să mă culc. Refuz să las convorbirea aceea să-mi strice cheful. Am tendința de a face lucruri care-i enervează groaznic pe oameni și uneori e de așteptat să primesc amenințări cu moartea, dar nu s-au dovedit niciodată altceva decât vorbe goale. M-am obișnuit deja cu asta.

Nu, n-o să las această conversație să-mi strice ziua.

Întorc capul și mă uit la Enzo, logodnicul meu, care se foiește lângă mine. Trebuie să-l fi trezit soneria telefonului, dar, slavă cerului, n-a auzit ce mi-a spus nemernicul ăla. Dacă se prinde cumva că am fost amenințată, o să se înfurie. O să facă mare tâmbălău pe tema asta — s-ar putea să sugereze chiar să mergem la *poliție* —, iar ăsta, categoric, e ultimul lucru pe care aș vrea să-l fac azi. Așa cum am zis, în mod sigur nu-s decât vorbe goale.

Ziua de azi nu va fi despre un nenorocit nesigur pe el. Ziua de azi va fi despre mine și Enzo, pe cale să devenim soț și soție.

— Millie? murmură el cu vocea îngroșată de somn și condimentată cu accentul său italian. Cine era la telefon?

— Unul cu telemarketing, mint eu.

Se strâmbă, fiindcă urăște apelurile de genul ăsta. Ar fi urât și mai tare apelul real pe care l-am primit, doar că n-o să afle niciodată de el. Dacă se mai întâmplă, poate că o să-i spun, dar în niciun caz n-o s-o fac astăzi.

Enzo se freacă la ochi, luptându-se să se ridice în capul oaselor. Părul lui negru stă ciufulit în toate direcțiile și are o barbă de o jumătate de zi, dar dimineța, la trezire, logodnicul meu e în cea mai sexy ipostază a lui. Iar asta spune multe, pentru că și în *general* apariția lui e foarte, foarte sexy. Pătura cade într-o parte, lăsându-i la vedere mușchii viguroși de pe piept, așa că uit imediat de apelul acela prostesc.

În doar patru ore care vor trece ca gândul, bărbatul acesta va fi soțul meu. *Soțul* meu. O să ne căsătorim cu verighete și tot tacâmul. În ciuda faptului că suntem de mult timp împreună și am trecut prin multe nenorociri, nu am crezut niciodată că va veni, în sfârșit, și această zi.

Îmi așez ușor mâna pe abdomenul un pic bombat. Oricât aș încerca, nu pot să uit că *acesta* este motivul pentru care ne căsătorim. Când m-a cerut, Enzo a ținut un adevărat discurs despre cum a știut din prima clipă că eu sunt aleasa și despre cum și-a dorit să-mi dăruiască toată viața lui, dar de cerut m-a cerut la *o săptămână* după ce i-am spus că sunt însărcinată. Nu e chip să mă înșel cu privire la asta.

— Cum te simți?

A observat că mi-am pus mâna pe pântec și ridică sprâncenele a îngrijorare.

— Tot mai ai grețuri?

Enzo a fost un erou în primul meu trimestru de sarcină, când am avut niște grețuri oribile. Mi-a adus trei soiuri de ghimbir, ceea ce n-a făcut, din păcate, decât să confirme încă o dată că urăsc ghimbirul. A adus un difuzor, fiindcă a citit că aromoterapia m-ar putea ajuta cumva, însă n-a funcționat. Ba chiar a citit o carte despre presopunctură și mi-a administrat el însuși o ședință de tratament care a avut un final sexy, ceea ce, recunosc, m-a făcut să uit pentru scurt timp de starea de rău. Însă nimic n-a funcționat, de fapt. Până acum o lună am vomitat în fiecare zi. Sau de mai multe ori pe zi. Nu a fost deloc amuzant.

Însă, așa cum se spune – ce nu te ucide te face mai puternic. Dacă pot să fac față la două reprize de vărsături pe zi, pot să mă descurc și cu un ticălos laș și de tot rahatul care mă amenință la telefon.

În plus, știu cine e tipul. OK, poate că nu știu cum îl cheamă, dar în ultimii ani am ajutat câteva femei să scape de soții lor abuzivi. Și pe parcurs m-am ales cu niște dușmani în persoana soților înfuriați. Nu știu care dintre ei m-a amenințat că-mi taie gâtul, dar în mod sigur unul din ăștia trebuie să fie.

— Sunt bine.

Reușesc să-i arunc lui Enzo un zâmbet – inițial forțat, dar care devine autentic când văd surâsul de pe buzele lui.

— Pur și simplu sunt entuziasmată pentru ziua de azi.

— Și eu.

Întinde mâna spre mine și mă cuprinde cu brațele dezgolite.

— Abia aștept să mă însor cu tine.

Când îl aud rostind aceste cuvinte, mă simt – oare să îndrăznesc s-o spun? – *norocoasă*. Nu m-am simțit norocoasă în viața mea – nu e un cuvânt pe care să-l fi folosit vreodată pentru a mă descrie pe mine însămi. Dar în momentele acestea mă simt cea mai norocoasă femeie din lume.

OK, nunta noastră nu va fi una obișnuită în nicio privință. N-o să avem o ceremonie mare – o să ne căsătorim la Primăria din Manhattan, într-o capelă micuță despre care am citit că seamănă mai degrabă cu o sală de conferințe împodobită cu câteva decorațiuni. Bineînțeles, mai e și treaba cu sarcina. Dar cui îi pasă? Singurul lucru care contează este că noi doi ne vom petrece restul vieții împreună și nu există niciun alt om pe lume alături de care să-mi doresc să fac această călătorie.

Și mai este încă un lucru care va face din această zi una specială.

2

— MILLIE? ȘOPEȘTE ENZO CU BUZELE ÎN părul meu, în timp ce se cuibărește mai aproape de mine, în pat. Oare sexul în dimineața căsătoriei aduce ghinion?

Bună întrebare. Oricât de mult mi-aș dori ca răspunsul să fie „nu”, sunt disperată să nu-mi stric norocul.

— Probabil, admit eu.

Văd cum îi cade fața.

— Ești sigură?

— Știi ce, ar trebui să nici nu ne *vedem* astăzi.

— Serios?

Vizibil nedumerit, Enzo se uită de jur-împrejur prin livingul nostru micuț. Locuim într-un apartament minuscul din Bronx, unde livingul și bucătăria sunt contopite într-o singură cameră.

— Și unde-ar trebui să mă duc ca să nu te văd?

— Asta-i o regulă făcută mai mult pentru figuranții care au prieteni cu case mari, unde pot să rămână peste noapte.

— Îi urăsc pe figuranți.

Mă sărută pe gât și simt cum mă furnică tot corpul.

— Deci, din moment ce am încălcat *deja* regulile, nu mai contează dacă le încălcăm și mai tare, nu-i așa?